

ophævelse af en foranstaltning, f.eks. en anbringelse i en institution, skal behandles af en domstol, hvis dette ønskes, og så nævnes der fire forskellige myndigheder eller personer: For det første kan den dømte kræve det, bistandsværgeren kan kræve det, institutionens ledelse kan kræve det, og endelig kan Kriminalforsorgen kræve det. Hvis der er bare én af disse fire myndigheder eller personer, der kræver det eller beder om det, skal domstolsbehandlingen ske snarest muligt. Det lovfæstes også.

Sammenfattende kan jeg derfor sige, at vi synes, det er et afbalanceret lovforslag, og medmindre nye argumenter fremkommer under udvalgsarbejdet, kan vi tilslutte os det og støtter hovedideen og forslaget.

Anne Baastrup (SF):

For nogle år siden brugte vi en del tid i Folketingets Retsudvalg på at diskutere en henvendelse fra Center for Ligebehandling af Handicappede. Og stor var min begejstring da også, da jeg fandt ud af, at justitsministeren havde taget det alvorligt, på trods af at vi ikke kunne få et flertal i Retsudvalget til at opfordre justitsministeren til at gøre noget ved det.

Jeg må også sige, at dyb var min skuffelse, da jeg så Straffelovrådets betænkning. Jeg synes ikke, at Straffelovrådet i betænkningen og heller ikke i model 1 i tilstrækkeligt omfang har taget hensyn til de problemer, man har som udviklingshæmmede eller psykisk syg, hvis man har fået en behandlingsdom til institution.

Model 2 i Straffelovrådets betænkning peger lidt på et af de problemer, der er. Jeg har kendskab til en fyr, som har været under en behandlingsdom i adskillige år, jeg tror, det er 8, 9 år efterhånden, og han begik et tjenligt bankrøveri. Han havde helt åbenlyst en legetøjspistol, og det var i hans egen bank, så de kendte ham alle sammen, så der var ingen tvivl om, at det ikke var et røveri i den forstand, som vi synes, et røveri er, og det var under ingen omstændigheder af personfarlig karakter.

Tilsvarende har vi også hørt historier om folk, der har siddet på Kofødsminde i mange år for ganske, ganske små forbrydelser, der overhovedet heller ikke havde noget, der lignede personfarlig karakter over sig, og for hvem det er meget, meget vanskeligt at blive siddende dér uden at vide, hvornår de kan komme ud.

Vi skal jo huske på, at med hensyn til den socialpædagogiske udvikling, der er foregået, ja, siden 1980, da hele området blev udlagt til

amterne, er der sket en rivende udvikling på det område, som gør, at der er mange udviklingshæmmede, som bliver dømt efter straffelovens § 16, jf. § 68 eller § 69, som på det bestemteste har styr på en hel del af de ting, der sker omkring dem, herunder at de ved, at de sidder på ubestemt tid.

SF støtter naturligvis forslaget grundlementer, idet vi af al kraft ønsker at få forøget antallet af tidsbestemte straffe til de her grupper, men vi ser frem til et udvalgsarbejde, som muligvis kan blive lidt besværligt at komme igennem. Altså, der er jo ingen her i salen, der er i tvivl om, at det jo er et lovforslag, vi havde fået lovning på, da vi lavede straffeloven sidst i begyndelsen af 1970'erne; da var der jo et klart tilsagn om, at man skulle se på den her gruppe. Der blev så nedsat et udvalg, og det udvalg kom så frem til, at det ligesom ikke var nødvendigt at lave noget, og desværre har Retslægerrådet i deres udtalelse til Straffelovrådet taget udgangspunkt i den gamle udtalelse fra Retslægerrådet om, at man ikke behøvede at gøre noget alvorligt ved de her områder.

Vi har jo fået henvendelser fra Det Centrale Handicapråd og fra Landsforeningen LEV, henvendelser, som jeg synes vi skal se på med megen opmærksomhed i udvalget. Og jeg forventer naturligvis også, at de pågældende organisationer kommer forbi i deputation. Jeg regner også med, at Retsudvalget er indstillet på, at vi tager på besøg på Kofødsminde, at vi tager på besøg på nogle retspsykiatriske afdelinger for at finde ud af: Hvad er det for typer af kriminalitet, som er af en sådan karakter, at de falder inden for den her afgrænsede gruppe, som jo er, heldigvis da, afgrænset.

Så vil jeg lige til sidst rejse et specielt problem, som vi har været udsat for undervejs i Folketingets § 71-tilsyn, og det er brugen af bistandsværger. Sagen er den, at inden for det strafferetlige område anvender man fortrinsvis pårørende som bistandsværger, hvor vi inden for det psykiatriske system anvender helt almindelige mennesker, der af den ene eller anden grund ønsker at arbejde med det her område.

Jeg tror, at vi skal prøve at genoverveje, om det er den smarteste idé i verden at anvende pårørende som bistandsværger, for der er nogle af de pårørende, som er meget, meget trængte i deres dagligdag, hvis de så derudover også skal tage ansvaret for deres børn i de her trængte situationer. Så jeg synes også, at vi under ud-